

ANUNȚURI

• O pomenim în această perioadă pe cea mai în vârstă soră din obște, **Grațiela-Rodica** (mama surorii Lucia-Carmen) la 3 ani de la adormirea. Dumnezeu să o odihnească!

ȘTIRI

• Sfântul Sinod l-a ales, prin vot secret, pe Preacuviosul Părinte Arhimandrit Gherontie Ciupe ca Arhiereu-vicar al Episcopiei Devei și Hunedoarei. Noul Arhiereu-vicar va purta titulatura de Preasfințitul Părinte **Gherontie Hunedoreanul**. Hirotonia întru arhiereu va avea loc la Deva în ziua de duminică, 19 februarie 2023. (sursa: *arhiepiscopiaaradului.ro*)

• A trecut la Domnul **acad. Răzvan Theodorescu**, un mare istoric al artei creștine și al culturii românești, autor a numeroase volume de specialitate, multe dedicate unor mănăstiri și biserici românești de patrimoniu, a peste 600 sute de articole și studii valoroase publicate în reviste din țară și străinătate. (sursa*: basilica.ro*)

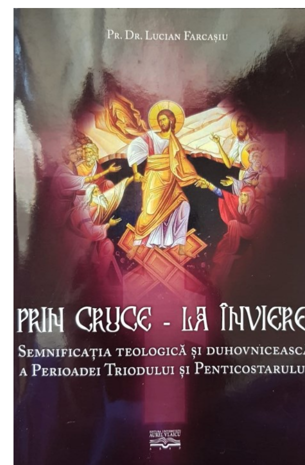
• În Anul comemorativ al imnografilor și cântăreților bisericești (psalți), proclamat de Patriarhia Română prin decizia Sfântului Sinod, Grupul Psaltic Tronos a lansat **Imnul Psalților** la Catedrala Națională a României. (sursa*: basilica.ro*)

• Patriarhia Română a aprobat recunoașterea **autocefaliei acordată Bisericii din Republica Macedonia de Nord** cu numele de „Arhiepiscopia de Ohrida și a Macedoniei de Nord, cu sediul la Skopje" . (sursa: basilica.ro)

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

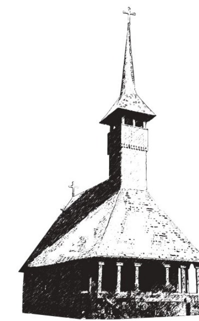
PR. DR. LUCIAN FARCAȘIU
Prin Cruce la Înviere

„Perioada Triodului ne integrează într-un alt mod de existență: viețuirea desăvârșită din Rai, adică reîntoarcerea la modul de a fi al celor dintâi oameni, înainte de căderea în păcat. Calea Triodului este cale către Împărăția cerească. Majoritatea textelor din slujbele cuprinse în Triod ne îndeamnă către o transformare duhovnicească a vieții noastre prin pocăință. Triodul devine astfel o perioadă de angajare duhovnicească în lupta cu patimile, de asumare a Crucii după modelul lui Iisus Hristos... Triodul ne asigură că numai rămânând în Hristos, ca model al nostru, ajungem la Înviere."

Arhiva pdf a revistei: https://archive.org/search.php?query=Maximina+pentru+suflet&sort=-publicdate
Contact: revista.maximina@gmail.com **sau la tel. 0734.194.372. Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor**

Numărul 5 (CXVIII) 12 februarie 2023

MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

Sfinții săptămânii

D 12 - DUMINICA FIULUI RISIPITOR

Sf. Ier. Meletie al Antiohiei; Sf. Cuv. Maria (zisă Marin); Sf. Nou Mc. Hristea Grădinarul

- Pr. Iosif Trifa (1938)

L 13 - Sf. Apostoli Acvila și Priscila; Sf. Cuv. Martinian; Sf. Cuv. Simeon Nemania

---

M 14 - Sf. Cuv. Auxentie; Sf. Cuv. Maron; Sf. Cuv. Chiril - Constantin, luminătorul slavilor ; Sf. Nou Mc. Gheorghe Croitorul

---

Mi 15 - Sf. Ap. Onisim; Sf. Mc. Maior; Sf. Cuv. Antim din Chios (duhovnicul Sf. Nichifor cel Lepros); Sf. Mc. Sigfrid, apostolul Suediei

---

J 16 - Sf. Mc. Pamfil, Valent și cei cu dânșii; Sf. Ier. Flavian al Constantinopolului; Sf. Ier. Macarie, apostol în Altai

- Mărt. Pr. Ioan Sabău (2009)

V 17 - **Sf. Mare Mc. Teodor Tiron;** Sf. Împărați Marcian și Pulheria; **ULEI**

S 18 - Sf. Ier. Leon cel Mare

- Mărt. Valeriu Gafencu (1952)

Părintele Porfirie

Puterea unui gând

„Totdeauna să ne rugăm cu iubire pentru frații noștri!"

Omul are asemenea puteri, încât poate răspândi în jurul său binele sau răul. Aceste lucruri sunt foarte subțiri. Este nevoie de multă băgare de seamă. Trebuie să vedem întru bunătate fiecare lucru. Nimic rău să nu gândim despre ceilalți. Chiar și o privire, chiar și un suspin lucrează asupra semenilor noștri. Până și cea mai mică răzvrătire face rău.

Să fim cu luare aminte să nu ne aprindem din pricina oamenilor care ne vatămă; numai să ne rugăm pentru ei cu iubire. Orice ar face semenul nostru, niciodată să nu gândim rău de el. Totdeauna să ne rugăm cu iubire.

Nu trebuie niciodată să gândim despre celălalt că-i va da Dumnezeu vreun rău sau că-l va pedepsi pentru păcatul său. Acest gând aduce foarte mult rău, fără ca noi să ne dăm seama. De multe ori ne aprindem și zicem celuilalt: „Nu te temi de pedeapsa lui Dumnezeu?". Altădată zicem: „Dumnezeu o să te pedepsească pentru ce ai făcut" sau

„Dumnezeul meu, să nu faci rău acestui om pentru ce mi-a făcut” ori „Să nu păţească acest lucru cutare”.

În toate aceste cazuri, avem în adâncul nostru dorinţa ca celălalt să fie pedepsit. Însă, în loc să mărturisim manierea noastră pentru greşeala lui, înfăţişăm altfel tulburarea noastră şi, chipurile, ne rugăm lui Dumnezeu pentru el. De fapt, noi îl blestemăm pe fratele.

Chiar când zicem „vede Dumnezeu”, pornirea sufletului nostru lucrează în chip tainic, înrâureşte sufletul aproapelui nostru şi acela pătimeşte un rău.

Când ne gândim la rău, o oarecare putere rea iese dinlăuntrul nostru şi se transmite celuilalt, precum se transmite vocea prin undele sonore, şi , cu adevărat, acela păţeşte un rău. Se întâmplă ceva ca un deochi atunci când omul are pentru ceilalţi gânduri rele. Aceasta se lucrează din tulburarea noastră. Noi transmitem în chip tainic răutatea noastră. Nu Dumnezeu este pricina răului pe care îl pătimeşte fratele, ci răutatea noastră. Nu Dumnezeu pedepseşte, ci reaua noastră dispoziţie se transmite în sufletul celuilalt în chip tainic şi aduce răul. Hristos nu voieşte niciodată răul.

Deochiul este un lucru foarte rău. Este influenţa rea ce se lucrează atunci când cineva invidiază sau râvneşte ceva sau pe cineva. E nevoie de multă luare-aminte. Invidia face mult rău celuilalt. Celui ce deoache nici nu-i trece prin minte că face rău.

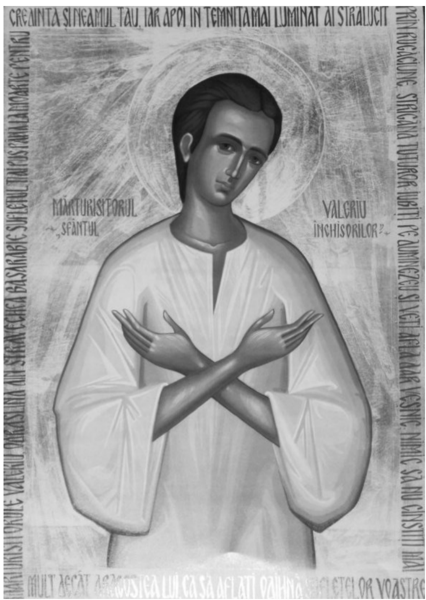
Însă, când celălalt este omul lui Dumnezeu, se spovedeşte şi se împărtăşeşte şi are asupra lui semnul crucii, nu se atinge de el nimic. Toţi demonii de-ar cădea asupra lui, nu izbândesc nimic.

Să avem în sufletul nostru sfinţenie şi iubire, pe acestea să le răspândim la rându-ne.

Poezie

Rămas bun

Valeriu Gafencu

Sângerând de răni adânci,
De zile fără soare,
De răni ascunse şi puroi,
Cu oasele slabe şi moi,
Stau ghemuit în pat şi mă gândesc
Că în curând am să vă părăsesc,
Prieteni dragi.

Nu plângeţi că mă duc de lângă voi
Şi c-o să fiu zvârlit ca un gunoi
Cu hoţii în acelaşi cimitir,
Căci crezul pentru care m-am jertfit
Cerea o viaţă grea şi-o moarte de martir.

Luându-L pe Iisus de Împărat,
Năvalnic am intrat pe poarta strâmtă,
Luându-mă cu diavolul la trântă
Şi ani de-a rându-ntr-una m-am luptat
Să devin altul,
Un erou, om nou.

Şi-am vrut
Neamul să-l mut
De-aici, de jos,
La Domnul Iisus Hristos.
Nu vă-nfricaţi de cei ce-n temniţi vă închid
Şi nici de cei ce trupul vi-l ucid.

De Cel ce viaţa-ţi scoate din robie
Şi fericirea-ţi dă în veşnicie,
De El să-ţi fie frică, turmă mică.

Acum, când văd cât sunt de păcătos,
De mic şi de neputincios,
Că am nevoie multă de-ndurare,
De dragoste, de milă, de iertare,
Că numai Dumnezeu le poate toate
Şi lumea din robie El o scoate,
Devin copil supus,
Sunt umilit
Şi-s fericit.

Din cerul tău înalt şi prea ales,
Părinte, când mă vei lua la Tine,
Prietenilor mei de pe pământ
Redă-le, Tu, în alb veşmânt
Un suflet care i-a iubit şi i-a-nţeles.

Pr. Iosif Trifa

Cântarea Bisericii, cântarea poporului

În 1928, pr. Iosif Trifa scria într-o gazetă cu conţinut religios despre cântarea în Biserică. O vedea ca un dar făcut de Dumnezeu tuturor oamenilor şi ca un chip de mulţumire adusă de tot poporul lui Dumnezeu. Nu a fost singurul care gândea astfel: Sf. Iosif cel Milostiv (mitropolitul de secol XIX al Moldovei, pr. Dumitru Stăniloae, Nicolae Iorga sunt câteva nume de oameni care au dorit să audă cântând la slujbe pe toţi credincioşii. Reproducem aici câteva din gândurile pr. Trifa, dorindu-ne să avem parte şi noi de cât mai dese momente de acest fel.

Poporul nostru este un popor iubitor de poezie şi de cântare. Poezia şi cântarea este un dar special al poporului nostru. Numai că acest dar trebuie atras şi el în slujba Domnului. Cântarea este un dar ce trebuie pus în slujba Domnului.

Scripturile spun că lumea cea cerească răsună neîncetat de cântările cetelor îngereşti. „Atunci am auzit un glas din cer, ... iar glasul pe care l -am auzit ca glasul celor ce cântă cu alăutele lor. Şi cântau o cântare nouă.” (Apocalipsa 14, 2-3).

Cântări de slavă lui Dumnezeu ar trebui să răsune neîncetat şi în lumea aceasta. Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul şi Dumnezeu Duhul Sfânt ne-au învrednicit – şi ne învrednicesc- pe noi, păcătoşii, cu atâtea daruri şi binecuvântări, încât oriunde ne-am întâlni cu două sau trei suflete ar trebui să cântăm cântări de slavă şi mulţumită lui Dumnezeu. Pământul împreună cu cerul ar trebui să laude neîncetat pe Domnul. Cântările noastre ar trebui să se împreune neîncetat cu cântările cerului.

Aşa erau creştinii cei dintâi. Ei petreceau în cântări duhovniceşti, ascultând porunca Sf. Ap. Pavel: „Vorbiţi între voi în psalmi şi în laude şi în cântări duhovniceşti, lăudând şi cântând Domnului, în inimile voastre” (Efeseni 5, 18-19). **Cântarea religioasă era la început pe buzele tuturor**. Făcea parte din viaţa creştină. Mântuitorul cu apostolii în adunarea lor foloseau regulat cântarea religioasă.

Viaţa creştinilor de azi nu mai răsună de cântări religioase ca la începutul creştinismului. De ce? Întâi, pentru că a slăbit creştinismul; a slăbit râvna şi duhul creştinilor şi în măsura asta a slăbit şi s-a stins şi cântarea religioasă. Azi e plină lumea de cântări lumeşti, pentru că e plină lumea de „oameni lumeşti”. Au amuţit cântările duhovniceşti pentru că s-au rărit grozav „oamenii cei duhovniceşti”.

A doua pricină este greşeala că în biserică şi afară de biserică, nu s-a lăsat cântarea religioasă să fie a tuturor şi să aparţină tuturor. Cântarea religioasă a devenit cântare bisericească, iar cântarea bisericească a fost închisă în strană. La început biserica a fost o biserică cântătoare. Cânta întreg poporul. **Slujbele bisericii sunt şi astfel întocmite ca să cânte întreg poporul.** În Rusia şi prin unele părţi de la noi se mai păstrează încă această datină veche şi bună de a cânta întreg poporul. Însă în cursul timpului, cântare bisericească s-a luat din gura poporului şi s-a dat exclusiv stranei. În chipul acesta poporul a ajuns să stea pasiv la slujbele bisericii. Eu cred că nu e bine acest lucru. Sectarismul câştigă aderenţi tocmai prin cântarea religioasă comună.

Cântarea religioasă este o descărcare sufletească. Un om „plin de Duhul Sfânt” simte lipsa să-şi descarce şi prin cântare acest „prisos” sufletesc. **Cântarea bisericească, cântarea religioasă trebuie să aparţină tuturor.** Toţi avem nu numai dreptul, ci şi datoria să-l lăudăm pe Domnul şi prin cântări de slavă şi mulţumită lui Dumnezeu.

Eu cred că fiecare creştin ar trebui să aibă Octoih, Ceaslov şi cărţi de cântări religioase, din care să înveţe şi să cânte astfel de cântări. Eu cred că poporul întreg ar trebui să cânte în biserică şi afară de biserică. Ce frumos ar fi să auzi întreaga biserică cântând psalmul 135: „Mărturisiţi-vă Domnului că este bun, că în veac este mila Lui. Aliluia!”

Mărturisitorii

Învățătorul IOAN MARINI, o viață de apostol (2)

Gazetar

Ca învățător începător în Țara Moților, Ioan Marini se lovește de o serie de greutăți. A fost nevoit să continue lucrarea începută de cei dinaintea sa și neterminată, la un nou local de școală. În același timp, el se gândea cum să facă să-l cunoască personal pe pr. Iosif Trifa, pentru a-i împărtăși impresiile despre lucrarea sa.

În toamnă face o congestie pulmonară din cauza frigului și e nevoit să se interneze la sanatoriul Geoagiu. Aici se petrece un eveniment neașteptat: împlinirea dorinței de a se întâlni cu pr. Iosif Trifa, care era și el internat la același sanatoriu. Când a ajuns în fața preotului, Ioan Marini a fost deosebit de emoționat, eveniment ce l-a marcat pentru tot restul vieții.

Au stat mult de vorbă, mai ales despre lucrarea *Oastei Domnului*. La plecarea din sanatoriu, pr. Trifa îi propune lui Ioan Marini să demisioneze din învățământ și să i se alăture la redacția de la Sibiu. Acest lucru s-a și realizat la sfârșitul anului 1929.

Înainte de aceasta, Marini este chemat în armată, dar din cauza sănătății este scutit de serviciul militar. Se întoarce la catedră și la colaborarea cu Pr. Trifa. În acest timp vine în *Oaste* și fratele său, Ilie, care avea să devină unul dintre cei mai de seamă misionari.

La câteva luni după aceea sosește din Germania tiparnița comandată de pr. Trifa. Ioan Marini e prezent și i se reînnoiește oferta de a se alătura mișcării de la Sibiu. Lucrul era anevoios, căci culegerea literelor se făcea manual, și era nevoie de oameni. *Oastea Domnului* va scoate un supliment la foaia *Lumina satelor*, iar Ioan Marini este în redacția ambelor publicații.

Acuzat pe nedrept

Îmi povestea bunicul o întâmplare legată și de zona noastră, a Aradului. În anul 1941, Ioan Marini se afla la Sâmbăteni ca învățător și a fost acuzat pe nedrept chiar de un slujitor al Bisericii, cu ură și dovezi false, care aveau să-i aducă un dosar penal, cu acuzația de tulburare a liniștii publice. La proces, Marini se apără, spunând că după o lucrare de peste 14 ani și o viață creștină, pârât de un slujitor al Altarului, se vede în lanțuri, ca un făcător de rele. „Am ajuns vremea când răul este numit bine și binele rău. Dar Dumnezeu este mai presus de toți și de toate."

După toate umilințele îndurate, Marini merge mai departe pe același drum, de trudă la ajutorarea semenilor, a neamului românesc, luptând alături de ei cu păcatele. „Înălțarea unui neam nu poate veni decât prin biruința lui morală, prin ridicarea deasupra păcatului", avea să spună Marini.

La procesul ajuns la Timișoara, s-a dat pe față o altă întâmplare. O femeie care a fost chemată ca martor la proces povestește dialogul cu președintele Tribunalului. Era una dintre cele mai râvnitoare surori din *Oastea Domnului*. A fost întrebată dacă a participat la adunarea de la Sâmbăteni. A spus că a fost și ea, alături de peste 1000 de oameni. A fost întrebată despre cuvântul rostit de învățătorul Ioan Marini. Ea le-a spus că i-a învățat să se lupte cu păcatele. A fost apoi întrebată dacă și ea a vorbit acolo. La replica ei că femeile nu vorbesc, ci doar se roagă, judecătorul i-a cerut să le arate cum s-a rugat. Femeia a îngenunchiat și apoi, câteva minute, s-a rugat din toată inima, încât adunarea a amuțit.

A urmat o pauză și apoi completul a concluzionat că cei care se adunaseră acolo nu făcuseră nimic rău, iar preotul care îi pârâse a fost silit să-și retragă plângerea, recunoscând că Ioan Marini este cel mai bun învățător din câți a cunoscut.

Însă procesul a continuat, susținut de împotrivitorii lui Ioan Marini, prin intrigi. Astfel că el a fost condamnat la 4 ani de închisoare. A fost trimis la Galați în temniță.

(*va urma*)

Andrei-Anania

Oamenii lui Dumnezeu

„Marile Ducese erau fermecătoare, fiecare în felul ei. Este dificil să găsești patru surori cu caractere atât de diferite și în același timp legate printr-o prietenie sinceră."

ALTE VIEȚI DE PRINȚESE

Maria și Anastasia Romanov

La data de 26 iunie 1899 s-a născut cea de-a treia fiică a familiei imperiale ruse, **Maria** Nikolaevna Romanov. Ea a fost considerată îngerul familiei datorită blândeții și bunătății sale. O prietenă a împărătesei spunea despre mica prințesă: *„Era o fată de aur și avea o putere interioară remarcabilă"*. Deși surorile sale mai glumeau cu ea, Maria mereu era binevoitoare și le răspundea cu dragoste. La un joc de-al fetelor, deși ea a avut „rolul" lacheului, a venit în cameră cu multe jucării și a spus: *„Nu voi fi lacheul, ci mătușa bună și blândă care vă aduce multe cadouri"*. Bunătatea sa era atât de cunoscută, încât toți au fost surprinși de o întâmplare neașteptată: micuță fiind, a luat fără să ceară voie o napolitană, spunând apoi printre lacrimi: *„Am terminat de mâncat. Nu mai poți să mi-o iei"*. Toți au fost uimiți de purtarea sa. Doar împăratul Nicolae i-a luat apărarea: *„Mi-a fost mereu frică să nu-i crească aripi și mă bucur să văd că este doar un pui de om"*.

După un timp, Maria nu a mai fost mezina familiei, deoarece pe 18 iunie 1901 s-a născut năzdrăvana și drăgălașa **Anastasia** Nikolaevna Romanov. Ea a fost poznașa familiei și a deținut cel mai mare record de pedepse. Dacă surorile mai mari, Olga și Tatiana formau „perechea mare", Maria și Anastasia erau cunoscute ca „perechea mică" a familiei regale. Între cele două surori mai mici s-a legat o legătură specială încă de la o vârstă foarte fragedă. Acest fapt se vădește din următoarea întâmplare: o dată, când toate cele patru fete s-au îmbolnăvit de tuse convulsivă, doica lor le-a sfătuit să aibă grijă să nu tușească în direcția vreunei persoane, ca să nu transmită boala. Micuța Anastasia, pe atunci încă un bebeluș, tușea foarte tare, iar Maria s-a apropiat de ea și i-a spus: *„Copilă dragă, tușește pe mine"*. Când a fost întrebată de doică ce dorea să spună, prințesa i-a răspuns: *„Îmi pare atât de rău de surioara mea bolnavă și m-am gândit că dacă i-aș lua eu tusea i-ar fi mai bine"*.

După ce au fost arestați, în ciuda stării de tristețe a Anastasiei, aceasta îi scria surorii sale, Maria (bolșevicii îi mutaseră pe țari și pe fiica lor, Maria, la Ekaterinburg, iar ceilalți copii au venit ulterior) ca să o înveselească: *„Am organizat foarte frumos iconostasul pentru Paști, e tot din brad, așa cum se cuvine aici și desigur cu flori"*.

Relația fetelor cu părinții lor a fost deosebit de caldă. De multe ori împărăteasa le scria copiilor scrisori în care îi povățuia, îi încuraja: *„Draga mea Mașenka,* (adică Maria) *cu toții te iubim foarte mult și doar atunci când devii prea expansivă și nu ne asculți, noi te mustrăm, dar nu înseamnă că nu te iubim, dimpotrivă, o facem doar pentru a face schimbările necesare ca să devii mai bună"*. Iar copiii își adorau părinții și îi tratau cu mult respect. O prietenă apropiată a familiei relata: *„Atunci când a fost lovitura de stat, în februarie 1917, Maria s-a speriat foarte tare și s-a ascuns. Când am găsit-o, i-am spus: Draga mea, nu e nevoie să plângi. Cu lacrimile tale îi vei provoca și mai multă durere mamei tale. Gândește-te la ea. Auzind acestea, Maria și-a amintit datoria față de părinții ei și a spus: Ah, am uitat complet, Lili. Desigur, ar trebui să mă gândesc la mama"*.

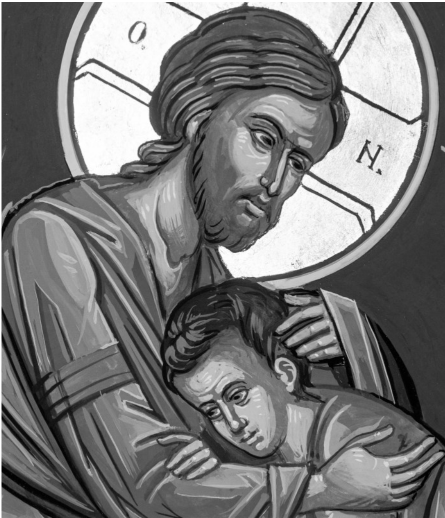
În timpul războiului, pentru că Maria și Anastasia erau prea micuțe să fie asistente medicale ca și surorile lor mai mari, au avut alte însărcinări. Ambele surori ofereau proprii bani pentru cumpărarea medicamentelor, le citeau din cărți răniților, scriau scrisori la rugămintea soldaților.

Lumea interioară a prințeselor a fost mereu marcată de un profund sentiment religios. Toate aveau o credință firească, încă din pruncie, care a tot crescut la lumina candelei care mereu ardea în camera lor. Iată câteva din gândurile Mariei așternute în scrierile sale: *„Știi, pare foarte ciudat, dar când am ieșit din camera lui Alexei* (fratele lor mai mic) *după rugăciune, aveam sentimentul că am venit de la spovedanie... un sentiment atât de plăcut, ceresc""* sau: *„Draga mea Mamă, mă bucur pentru tine că în curând îl vei vedea pe tata. Eu sau Anastasia vom citi rugăciuni cu Baby* (fratele lor mai mic)".

Credința lor profundă în Dumnezeu le-a ajutat pe prințese în vremurile grele din timpul arestării și apoi în martiriul lor. Cu puțin timp înainte de moartea lor, părintele Nicolae Beleaev a notat în jurnalul său: *„Să dea Dumnezeu ca toți tinerii să ajungă la înălțimea duhovnicească a copiilor fostului Împărat. Am rămas surprins de bunătatea, smerenia, supunerea față de părinți și acceptarea necondiționată a voii lui Dumnezeu, de puritatea gândurilor și necunoașterea murdăriei existente în lume..."*.

G.M.

Trepte către Cer

Fiule, dă-Mi inima Ta!

OSTENEALA minții

Rugăciunea adevărată nu este izbânda noastră, ci dar de la Dumnezeu; iar când lucrează smerit în inimă, sufletul și trupul se sfințesc și se înfrumusețează în atelierul ei dumnezeiesc.

„Să stăm bine!" Apropierea smerită și cuminte de Domnul, cu bunăvoință și statornicie, este temelia și condiția pentru ca rugăciunea noastră să aibă îndrăznire la Cel Preaînalt. Dumnezeu voiește rugăciunea inimii, nu a buzelor noastre: „Fiule, dă-mi inima ta" (Pilde 23, 26).

Precum pământul uscat se înmoaie la ploaie, așa și pământul inimii noastre se veselește și se umple de har prin chemarea numelui lui Iisus. Decât să rostim rugăciunea mecanic, cu mintea rătăcind la grijile vieții, mai bine să ne lipsim, căci așa își ia îndrăzneală cel viclean, de a unelti și a ispiti – pricină de căderi păcătoase, întristare și sminteală.

„Preasfânta mea, ajută-ne să avem parte de rugăciune curată!", cer adesea ostenitorii rugăciunii. *„Doamne, dă-ne simțirea și rodirea rugăciunii inimii. Simțământul că inima mea e îndemnată spre Dumnezeu. Dă-ne dulceața iubirii dumnezeiești, care nu e litera moartă a unor cuvinte neînsuflețite, ci trăire a inimii, suflu al Duhului Sfânt, binecuvântare a harului dumnezeiesc, sfințire și înveselire. Risipește seceta din inimă și de pe pleoape. Să se înmoaie împietrirea inimii și asprimea noastră. Să avem parte de cercetarea dumnezeiască în sufletul frământat de încercări!"*

Când ajungem să avem o astfel de rugăciune? Când mintea nu va mai rătăci fără rost pretutindeni și se va prinde ca un cârlig de Hristos cel din inima noastră, în cel mai gingaș și delicat chip.

Mintea, spun Sf. Părinți, nu este intelectul sau creierul nostru, nu este sufletul sau duhul, ci e ochiul sufletului, este puntea noastră de legătură cu Dumnezeu. Numai cu mila Domnului și multă stăruință din partea noastră ne vom învrednici să scăpăm de împrăștierea și rătăcirile care ne cuprind mintea în timpul rugăciunii.

Sf. Maxim ne mai dă un îndemn: *„Toate virtuțile ajută mintea să-L iubească pe Dumnezeu, însă cel mai mult – rugăciunea curată."* Însă pe lângă acestea, este nevoie să ne ostenim spre a ne curăța viața și gândurile, altfel grădina rugăciunii noastre va rămâne mereu plină de buruienile patimilor, neputând rodi floarea chemării lui Dumnezeu. Să rostim neîncetat rugăciunea, căci așa sunt alungate gândurile rele. Hristos o să ne învețe și o să ne lumineze. Numai să ne silim să fim cu mintea la El în timpul rugăciunii. Iar când ne doboară oboseala rugăciunii încordate, să rostim „Doamne Iisuse... " cu buzele. Așa vom ajunge să fim neîncetat cu Hristos, mai ales când vor veni încercările grele ale vieții.

RUGĂCIUNEA LUI VALERIU GAFENCU

Valeriu se ruga mult. Adesea cădea cu fața la pământ și plângea cerând mila, ajutorul și luminarea cerească. Treptat a înlocuit studiul cu rugăciunea. Ii plăcea să cânte rugăciuni și psalmi. La Aiud s-a dedicat în întregime Rugăciunii inimii, spunând neîncetat „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul!". Toate celelalte preocupări au dispărut, pentru a fi înlocuite cu rugăciunea. Dar ea, odată cu descoperirea luminii interioare, odată cu ordinea sufletească, odată cu lumina harică, i-a revelat în minte toate problemele ce l-au preocupat, evident nu ca o aflare, ci ca o dăruire. Și astfel, în acel regim sever de temniță căruia el îi dăduse rol duhovnicesc, Valeriu era plin de bucurie și de cântec. Impetuozitatea tinereții sale era acum tradusă în neostenită lucrare lăuntrică. Iar darurile cerești nu încetau să sosească. Lumina era tot mai cuprinzătoare. Hristos îi devenise Prieten și de aici înainte nu se vor mai despărți niciodată.

MONUMENTUL
ridicat de femeia cu scurgere de sânge

La Sinodul al VII-lea Ecumenic, unde s-a stabilit odată pentru totdeauna că icoanele nu sunt idoli, a fost în mod repetat menționată reprezentarea lui Hristos figurând pe un monument de mici dimensiuni, ridicat la cererea femeii vindecate de scurgerea de sânge.

La Roma exista acest obicei de a ridica monumente în cinstea persoanelor care făcuseră unele fapte bune ieșite din comun; și femeia, care se văzuse vindecată de scurgerea de sânge prin atingerea veșmintelor Mântuitorului, a procedat la fel. La întoarcerea acasă, ea s-a adresat unui artist, cerându-i să facă un monument reprezentându-L pe Hristos, iar această reprezentare, a cărei condiție de apariție fusese însuși obiceiul roman, de cinstire a binefăcătorului, a căpătat un sens în întregime nou și special.

Modestul monument a devenit una dintre primele icoane ale lui Hristos, a fost sfințit, pentru că el nu reprezenta numai un om, ci Însăși Întruparea Cuvântului lui Dumnezeu. Prin urmare, asupra lui s-a revărsat harul dumnezeiesc. Spre acest loc a început șirul pelerinajelor, în speranța vindecării bolilor, ceea ce s-a și întâmplat.

Toate acestea sunt menționate în actele Sinodului VII Ecumenic. În plus, s-a păstrat și amintirea faptului că în preajma monumentului începuse să crească o iarbă având însușiri tămăduitoare. Iarba era culeasă și cu ea se vindecau bolile.

Istoria acestui monument întredeschide ușa unei taine, taina reprezentării. În însuși obiceiul de a aduce mulțumiri celui căruia i se cuvine recunoștința se ascunde deja sâmburele unei binecuvântări. Peste acest monument s-a revărsat binecuvântarea și o întreagă tradiție a fost sfințită prin el. La fel a fost sfințită și munca artiștilor și efortul celor care au dorit, ca recunoștință, să ridice acest monument. De acum acest chip de reprezentare a devenit al Bisericii.

Telefonul părintelui Efrem

Povestește o fiică duhovnicească din Grecia a părintelui Efrem Filotheitul (din Arizona).

„Vorbeam din când în când cu părintele Efrem la telefon. Odată lam avut ceva probleme de sănătate și am mers să-mi fac analize. Însă medicul mi-a spus că rezultatele arată bine și mi-a dat un tratament ușor.

Când am ajuns acasă, a sunat telefonul și am auzit glasul părintelui Efrem. Am vorbit un pic despre diferite probleme, însă nu i-am spus despre vizita mea la doctor. Deodată l-am auzit că-mi spune:

- Fiica mea, scrie numărul pe care ți-l voi dicta. Este al unui doctor din zona unde locuiești. Să te duci să te vadă și el. Să-i duci rezultatele pe care le-ai primit să le vadă, pentru că celălalt medic a greșit diagnosticul.

Vă puteți închipui uimirea mea, dar și neîncrederea când am auzit așa ceva.

Pe vremea aceea nu era internetul să afli imediat telefonul unui doctor, iar părintele Efrem din America îmi dăduse numărul unui medic din zona mea!

L-am sunat pe doctor și s-a dovedit că părintele Efrem mi-a salvat viața: primul diagnostic era greșit, aveam o boală gravă, dar care a putut fi apoi tratată."